

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.:
Видавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

АПРѢЛЬ
1931

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
половъ дол. — Одно число 1 Кч.

Число

Выходить 1-го каждого мѣсяца
Отвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

Рѣчникъ
XI.

Великдень.

Великдень, се часъ святоѣ радости, бо се памятка побѣды Христа надъ Його ворогами, се день Його воскресеня. Каждыи христіянинъ може участвовать въ той радости, коли лише разомъ з Христомъ, воскресне зъ мертвыхъ.

Колижъ бо то христіянска душа вмирає? Вмирає вона, коли тяжко грѣшить. Тому то коли хоче вона радуватися, мусить повстati зб̄ смерти грѣха. Якъ трупъ не годенъ радоватися весельною гостиною, такъ само и грѣшникъ не може мати участi въ повнѣй радости Воскресеня Господнього. Тому то св. Церква приказує, щоби христіяне въ великодному часѣ приступили до св. Тайни покаяня и такимъ чиномъ могли зъ Христомъ воскреснути и взяти участь у Його радости.

Мы мусимо не лише воскреснути, але такожъ мусимо воскреснути подобно якъ Ісусъ Христосъ.

Ісусъ Христосъ воскресъ свѣтло, щоби бoльше николи не вмирati. Тому то, коли мы хочемо зъ нимъ радѣти, мусимо повстati зъ грѣха зб̄ сильною постановою: бoльше не грѣшити, бoльше не ходити тымъ путемъ, що веде насъ до загибелї. Колибъ намъ бракувало тoѣ сильновъ постановы бoльше не грѣшити, то мы єще не цѣлкомъ воскресли зъ грѣха и не можемо мати повноѣ участi въ великоднїй радостї.

Въ концѣ, коли мы хочемо тѣшитися зъ Исусомъ, мусимо зъ Нимъ и терпѣти. Христосъ самъ сказавъ: „Чи немавъ Христосъ се пострадати и увийти у свою славу?“ (Луки, 24, зач.) и св. Апостолъ пише, що мы зъ Нимъ и прославимося, коли зъ нимъ будемо терпѣти. Уже минуло девятнацѧть сотокъ лѣтъ, якъ Христосъ по трьохъ годахъ страшныхъ мукъ сконавъ на Крестѣ, але за тѣ три годы мукъ Христосъ вже 1900 роковъ славно царствує и вѣчно царствуватиме въ Небеснїй славѣ. Мы не потребуємо такъ страшно страдати якъ Вбнъ.

Нашѣ кресты се є лише трѣсочки зъ того великого креста, що давивъ нѣжнѣ рамена нашого Спасителя. Сѣ малѣ кресты нашого житя незадовго минутъ, а прийде безконечна радость.

Тому радо возьмѣмъ свїй крестъ и несѣмъ за Исусомъ. Коли крестъ буде нась угнѣтати и забракне намъ силы, то звернѣмъ нашъ збръ и на крестъ и на небо. Христосъ, що за нась нѣсъ крестъ теперъ, у небѣ царює вѣчнїй славѣ и тамъ приготовляє для нась мѣсце, якщо мы донесемо свїй крестъ, ажъ до послѣдної хвилї. Тыхъ трьохъ рѣчей жадає вѣдь нась Господь Богъ и за нихъ дастъ намъ свою радость и воскресить нась у послѣдній день для безконечної славы.

Одному мисіонареви въ Америцѣ вдалося навернути мѣжъ іншими и одного бѣдного дикуна. Навчивши його св. вѣры, окрестивъ, потомъ давъ йому и св. Причастіє.

Злоба людей.

По якому часѣ мусївъ мисіонаръ вѣдойти въ подальшѣ стороны. Жаль було йому лишити свого дикуна, що такъ бувъ привязався до нього, що хотѣвъ зъ нимъ разомъ ити. Минувъ одинъ рокъ и мисіонаръ вернувъ зновъ у тѣ стороны. Дикунъ скоро только довѣдався, що мисіонаръ вернувъ, заразъ прибѣгъ до нього, щоби йому

показати радость изъ його повороту. Натѣшившись своимъ добрымъ отцемъ, попросивъ мисіонаря, щобъ уща-слививъ його тымъ щастемъ, якъ минувшого року.

— Якимъ щастемъ? звѣдався мисіонарь.

— Тымъ, щобы приймити тѣло моего Бога.

— Добре, сказавъ мисіонарь;

— Але впередъ треба высповѣдатися зъ тыхъ грѣховъ, що ты зробивъ за той рокъ!

— Та за якъ то грѣхи говорите?

— За тяжкѣ грѣхи — вѣдовѣвъ слуга Божий — що ты мôгъ зробити проти заповѣдей Божихъ и церковныхъ.

— Грѣхи тяжкѣ — перервавъ здивованый дикунъ — або то можливо ще ображати на ново Г. Бога по тыхъ добродѣйствахъ, якъ, вѣдь Нього отрималося?

— Айно, правда, що не повиннося... — сказавъ мисіонарь — але мы такъ слабосильнѣ, нагоды до злого такъ безустаннѣ, покусы такъ сильнѣ...

— Але скажѣть менѣ — перервавъ дикунъ, — то у васъ въ Європѣ бувають може такъ злѣ люде, що на ново ображають Г. Бога, якъ уже имъ разъ простили грѣхи?

— А сказавши се, розплакався, якъ мала дѣтина. И мисіонарь плакавъ изъ нимъ разомъ и благословивъ Бога, що бодай середъ дикихъ людей находить добрѣ душѣ, що знають Йому дати честь своимъ добрымъ жitemъ.

Безбожність въ Росії.

На послѣдніомъ конгресѣ комуністичної партії въ Росії, обговорювано, якъ представляється безбожність въ большевії. Безбожникъ Ярославський у свому справозданю дуже тѣшиться, що релігійність малѣє. На доказъ подає такъ факты: „Союзъ воюючихъ безбожниківъ 1-го януара 1927 го року, мавъ 87.000 членовъ; 1-го януара 1928 р. мавъ 138.000 членовъ; 1-го фебруара 1929 р. 465.000 членовъ. Въ януарѣ 1930 р. 2, міліоны членовъ; въ мартѣ того самого року мавъ 3, міліоны, а теперъ має 4 и пôвъ міліона членовъ.“

Газета: „БЕЗБОЖНИКЪ“ р. 1927-го розходилася въ 62.000. примѣрникахъ, а теперъ розходиться въ 400.000 примѣрникахъ.

Протирелигійныхъ брошуръ (малыхъ книжочокъ) и плакатовъ р. 1927. раздано 700.000 примѣрниковъ, а 1930-го року 13. миліоновъ примѣрниковъ.

Сколько же то грошей выдаютъ большевики, чтобы людямъ выдерти вѣру зѣ серця. А тымъ часомъ миллионы дѣтей по цѣлой Россіѣ ходить голодными и голыми... Млины Божѣ помалы мелютъ але певно. Богъ не скорый въ караню, але справедливый. — Ци мы стараемся такъ о добро, якъ безбожники о зло?

СОТВОРЕНЯ СВѢТА

Шестий день сотвореня свѣта.

Сотворивши чоловѣка совершенного, зъ краснымъ тѣломъ а еще красшою душою, поставивши його въ раю, въ мѣсцѣ превеликого щастя, Богъ у свой превеликой добротѣ и щердости, хотѣвъ подвоити щастя первого чоловѣка тому постановивъ дати йому товаришу житя. Зробивъ се для того, щобы Адамъ мавъ изъ кимъ подѣлити свої думки и спѣльно дякувати Богу за великѣ добродѣйства.

Господь зославъ на Адама сонъ и въ часѣ того сну вынявъ йому одно ребро, зъ котрого зробивъ першу нѣвѣсту — Єву, т. е. матерь усѣхъ людей. Богъ надѣливъ єѣ тымъ всѣми дарами тѣла и душѣ, що и Адама. Коли Адамъ збудився зъ довгого сну, Богъ показавъ йому його товаришу и оповѣвъ, якъ єѣ сотворивъ. Тогда Адамъ побачивши подобне якъ вѣнь сотворѣння, зъ великої радости закликавъ: „се пынѣ кость ѿ костей моихъ, и плоть ѿ плоти мої;“ (Бытія, II. 23.) Г. Богъ поглянувши на першихъ людей, сказавъ до нихъ: „ї будета два въ плоть єдині.“ (Б. II. 24.) Тымъ словами установивъ Г. Богъ нерозлучиму звязь супружу, щобы тымъ способомъ заховати рôдъ людской. Дальше вѣдавъ имъ Богъ панованя надъ землею и моремъ, надъ всѣми ростинами и звѣрятами. Давъ имъ Богъ усе, що лише могло прислужитися имъ до щастя, а зажадавъ лише одно: щобы подержали його законъ, щобы не ъли зъ одного дерева. Подержуючи той законъ, першѣ родичѣ мали дати доказъ своеї вѣрности и вдячности для Г. Бога, а за се чекала ихъ вѣчна нагорода въ небѣ и велике щастя, ще тутъ, на землѣ. Колижъ не подержать той законъ, тогды жде ихъ велика кара. „Да не пасте ѿ

чего ниже прикоснетесь ємъ, да не сутрете“ (Бытія, III. 3.) Першъ родичъ, перенять великою любовью и вдячністю зглядомъ Г. Бога, сей законъ уважали за дуже легкий. Але не предвидѣли вони, на яку пробу буде выставлена ихъ вѣрность.

Г. Богъ сотворивъ цѣлый свѣтъ и всѣ сотворѣня на нѣмъ, щобы тымъ способомъ показати свою славу и совершенство на звѣнѣ. Всѣ сотворѣня є отже наслѣдуванямъ совершенствъ Божихъ, а кожде зъ нихъ инакше наслѣдує тѣ Божѣ совершенства. Мѣжъ тими сотворѣнями однѣ суть видимѣ и тѣлеснѣ, якъ: земля, вода, ростины, звѣрята, люде, а другѣ суть безтѣлеснѣ и невидимѣ, якъ: душа ангель. Видѣли мы вже, якъ сотворивъ Богъ видимый свѣтъ, якъ сотворивъ невидиму душу чоловѣка, та застановѣмся мало надъ ангелами.

Кто то суть ангелы? Ангелы, се сотворѣня, котрѣ не мають жадного тѣла, а суть чистыми духами. Мають такъ само, якъ и наша душа: розумъ, свободну волю, але вони о много совершеннѣйшѣ якъ люде. Ихъ розумъ дуже быстрый, вони познають усѣ тайнѣ рѣчѣ свѣта, пôд часъ коли люде много мусятъ намучитися, щобы хоть одну тайну зрозумѣти. — Що ангелы направду истнують се, знаємо зѣ св. письма. Дуже часто стрѣчаємо въ св. письмѣ згадки про ангеловъ: вони являються людямъ, щобы ихъ захоронити вѣдь небезпеки, або обявити имъ Божу волю. Коли, котрого дня сотворивъ Г. Богъ ангеловъ, про се не згадує св. письмо. Деякѣ св. Отцѣ догадуються, що Г. Богъ сотворивъ ангеловъ разомъ изъ небомъ. Такожъ не знаємо, сколько ангеловъ сотворивъ Г. Богъ; знаємо лише се, що мѣжъ ними є великий порядокъ, такъ, що однѣ ангелы суть пôдпорядкованѣ другимъ. Мѣжъ ними суть рѣжнѣ степенѣ высшости, а кождый изъ нихъ має особнѣ хоры. Первый степень обоймає три хоры ангельськѣ: Престолы, Херувимы и Серафимы. Другий степень: Господства, Силы и Власти; а третий: Ангелы, Архангелы и Князи. Такъ учать ѿ основѣ св. письма декотрѣ святѣ отцѣ, якъ св. Григорій, св. Йоанъ Дамаскинъ, св. Отома и іншѣ. — Ангелы въ небѣ сповняють свою найважнѣйшу задачу — почитаютъ Г. Бога, wykonуютъ Його найсвятѣйшу волю. Суть ангелы призначенѣ и для людей, щобы ихъ охороняли передъ нападами злого духа и передъ усякими небезпеками. Вони заносять нашѣ молитви передъ тронъ Г. Бога и суть посередниками ласкъ, якѣ Господь зсылає для насъ. Вони стережуть насъ въ годинѣ смерти, а на судѣ будуть нашими обронцями. Тому мы повиннѣ ихъ почитати и молитися до нихъ, особливо въ тѣлесныхъ и душевныхъ небезпекахъ.

Однакъ ангелы не сейчасъ вѣдь своего сотвореня мали щастя оглядати Г. Бога въ повнѣй Його славѣ и святости. На се вони мусѣли собѣ заслужити. Такъ само, якъ и люде, вони мали собѣ на вѣчне щастя заслужити маленькою пробою. Пѣсля загальноѣ думки св. Отцѣвъ, Г. Богъ обявивъ ангеламъ своего Сына Иисуса Христа, воплощенного въ людскомъ тѣлѣ и зажадавъ, щобы вони вѣддали Йому Божу честь. Однако се выдалося имъ великимъ упокоренямъ ихъ достойности, — щобы духъ кланявся тѣлови — тому трета часть ангеловъ, пѣдь проводомъ найкрасшого и наймогутнѣйшого зѣ помѣжъ ангеловъ Луцифера, збунтувалася проти Г. Бога и не послухала Його розказу. За такий непослухъ зглядомъ волѣ Г. Бога, мусѣла наступити справедлива кара. И ось, въ одну мить безконечна Божа справедливостъ вкинула всѣхъ збунтованихъ ангеловъ у вѣчнѣ пекольнѣ муки и перемѣнила тѣ чудовѣ небеснѣ свѣтила въ мерзеныхъ и поганыхъ злыхъ духобъ.

Збунтованѣ ангелы киненѣ въ пекло, запалали великою ненавистю до Г. Бога, свого Соторителя. Вони середъ пекольныхъ мукъ проклинаютъ Бога и ненавидять усе, що лише носить на собѣ пятно Його всемогучости. Тому то ненавидять людѣй, сотворенныхъ на образъ Божий, бо тѣ люде суть призначенѣ, щобы въ небѣ заняли тѣ мѣста, зѣ которыхъ вони колись вылетѣли. Злый духъ кусивъ до грѣха Єву, такъ спокушує и каждого чоловѣка. Вѣнъ, по словамъ св. Апостола Петра — якъ левъ рыкаючи, глядає, когобы пожерти. Г. Богъ допускає на насъ покусы злого духа, щобы выпробувати нашу вѣрностъ. Злѣ духи, хотяй ходять по свѣтѣ, то однакъ вони все терплять, якъ у пеклѣ, бо найстрашнѣйша ихъ кара, та свѣдомостъ, що вони самѣ, зѣ власної вины утратили велике щастя — оглядання Господа Бога. Вони нѣколи не можуть любити свого Соторителя, нѣколи не можуть пожаловати за свой одинъ — одинокий грѣхъ, поповненый думкою. Тому вони тымъ бѣльше ненавидять Г. Бога, а людѣй спокушаютъ до грѣха, щобы позбавити ихъ ласки Божої, права до неба, а зтягнути до пекла. Кромѣ того, що злѣ духи стараються знищити душу, вони нищать и тѣло чоловѣка, його майно (гадѣвство) и богаство, о сколько имъ на се Г. Богъ позволяє. Знаємо про праведного Йова, котрому злый духъ понищивъ усе майно и дѣти, а самого його обложивъ проказою. Злый духъ має дуже велику силу, бо жъ вѣнъ ангель, а каждый ангель є такий сильный, що наразъ може знищити цѣлый свѣтъ, якъ Богъ позволить йому на се. Тому и злый духъ, яко ангель має превелику силу и мудрость, але Богъ всес дас чоловѣкови силу, щобы мѣгъ побороти покусы злого духа.

Такъ завершивъ Г. Богъ сотвореня свѣта.

На самомъ концѣ шестого дня сотворивъ человѣка, который є головою и царемъ усѣхъ видимыхъ соторѣнь. Почавши вѣдь дрѣбненькоѣ травицѣ, ажъ до великихъ деревъ, вѣдь найменьшого червачка, ажъ до величия — слона, се все є поддане человѣкови, вѣнъ є ихъ паномъ. Вѣнъ має тѣло, але має и душу, тому то має участъ изъ духами, тому то є вѣнъ найвысшимъ соторѣніемъ землѣ.

Коли Г. Богъ выпровадивъ зъ ничего всѣ соторѣнія, тогды еще разъ ихъ похваливъ, бо були всѣ добрѣ, були видимымъ образомъ Божого совершенства, мудрости и доброты. Такъ и мы повиннѣ въ соторенныхъ рѣчахъ добавувати Соторителя, Його превелику мудрость, всемогучость и доброту, хвалити Бога и дякувати Йому за сотореня такъ красного свѣта.

Св. письмо каже, що коли Г. Богъ сотворивъ свѣтъ, семого дня вѣдпочавъ. Але се не треба розумѣти, неначебы Г. Богъ справдѣ змучився и переставъ уже дѣлати. Вѣнъ всегда дѣлає и тоѣ хвилѣ, коли переставбы дѣлати, цѣлый свѣтъ обернувбysя въ нѣщо. Г. Богъ и теперь дѣлає творячи людскѣ душѣ и удержанючи цѣлый свѣтъ при истнованю, а сей вѣдпочинокъ, про який говорить св. письмо, значить, що Богъ уже переставъ выпроваджувати новѣ соторѣнія. А той семий день поблагословивъ Г. Богъ и приказавъ людямъ кождый семий день у тыжнѣ посвятити на службу Богови. Того семого дня — въ недѣлю, мы вольнѣ вѣдь роботы, тожъ мы повиннѣ того дня въ особливший способъ памятати на Г. Бога, на Його великѣ добродѣйства и дякувати Йому за добродѣйства одержанїе черезъ цѣлый тыждень.

(Конецъ о сотореню свѣта.)

До чого веде зле выхованя дѣтей.

Отецъ Петро єще за молоду ставъ парохомъ села Р. Але и не стяմився а шѣстьдесятка вже переминула. А що то за люба душа бувъ отецъ парохъ, то хиба знали бы розказати сами парохіянє, що за тихъ часобвъ жили. Єще и теперь про нього згадують. Однѣ другимъ за нього переповѣдають.

Для кождого мавъ правдиво вѣтцѣвске серце. Кождому порадивъ, кождого потѣшивъ, а убогий николи не вийшовъ одѣ нього зъ порожними руками. Тому то и не диво, що всѣ його любили та честували, якъ дѣти найлѣпшого свого няня. Але-жъ бо и парохіянє о. Петра то не абы якѣ були люде. Побожиѣ, слухнянѣ, запопадли-

въ и для каждого милосерднѣ. Тай таки, що правда, о. Петро ихъ такъ гарно повыховувавъ. Усѣхъ одъ найстаршого до найменшого знатъ, бо не було въ селѣ майже нѣ одної душѣ, щоби о. парохъ не окрестивъ, не повѣнчавъ, та не довѣвъ до щастя. Але и не одну душу вѣдпровадивъ на мѣсце вѣчного супочинку.

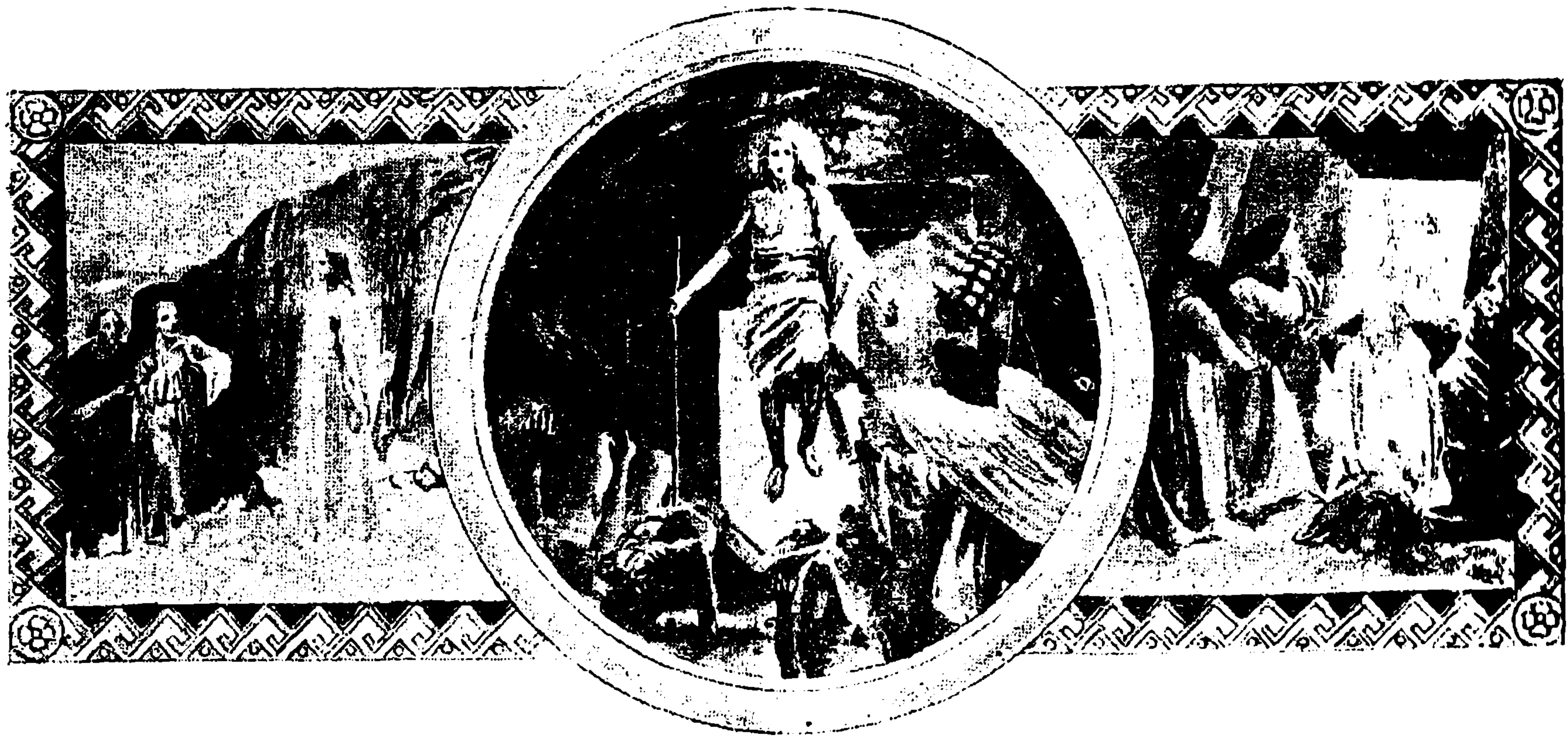
Старовина парохъ єще въ молодомъ вѣцѣ повдовѣвъ. Живъ самъсенький якъ палець, бо и дѣтей ниякихъ не мавъ. Мавъ вонъ звычай якъ була погода, щодня ходити на прохѣдъ. Любивъ все ходити по-при цминтарь. По дорозѣ поступавъ на то супокойне мѣсце и довго молився на могилѣ своєї вѣрної подруги, а вѣдтакъ підъ великимъ крестомъ за всѣхъ своихъ дѣточокъ, якъ вонъ бувало называвъ своихъ парохіянъ.

Було то въ юлію. День бувъ дуже погодний и сонце такъ немилосерно пражило, що годъ було выдержати.

Надъ вечеромъ трохи похолоднѣло. Легесенький холодный вѣтрець вѣдсвѣживавъ розпалену природу, яка зъ великої спеки неначе була завмерла. Отець Петро взявъ палицу въ руку и пустився на прохѣдъ. Идуши своимъ звычаемъ попри цминтарь вступивъ до нього. Прийшовъ на грбъ своєї жени, впавъ на свої старечѣ колѣна, склонивъ голову на зелену мураву и зачавъ ревно молитися. Ничо його не обходило. Увесь затопленый въ горячої молитвѣ, поручавъ Божому милосердю душу своєї подруги и душѣ своїхъ любыхъ дѣточокъ, — парохіянъ. Лише одно мавъ на гадцѣ, лише про одно його серце говорило: щоби всѣ душѣ тихъ людей, якихъ вонъ своею рукою закидувавъ землею були щасливѣ; щоби вони всѣ могли оглядати лице Божої доброты, щоби и вонъ доступивъ того щастя, бути разомъ изъ тими душами у вѣчної славѣ, щоби вонъ, пастырь тихъ овечокъ, якъ йому Всевышний повѣривъ, мгъ разомъ изъ ними станути на судѣ Божомъ по правицѣ та почути милый голосъ Спасителя: „Прийди слуго вѣрный, за те вѣдбери свою заплату, увайди въ радость Господа свого.“ Такъ молився старенъкий

Наразъ гейбы збѣ сну пробудився. Здавалося йому, якбы хтось стогнавъ та хлипавъ: „Щоби то могло бути?“ — подумавъ собѣ старець. — „Чи мгъ бы теперъ хто бути на цминтарѣ? Та-жъ то таїй гарний робучий день, same найгорячѣйший часъ жнинъ, кождый всїма силами змагається за хвилѣ зерно зобрati — не можливо, аби хто теперъ бувъ на цминтарѣ. Уставъ и зачавъ продиратися черезъ гиля деревъ. Приложивъ руку до чола и неначе самъ собѣ недовѣряючи приглядався.

„Чи менѣ здається, чи то дѣйсно ты Михайлѣ? — спитавъ по хвилї священникъ.

Христосъ воскресъ!

Христосъ воскресъ, Христосъ воскресъ!
Боже сонце засіяло,
Темнъ хмары розбінало,
Всю вселенну огръває
И нове житє вливає,
Свѣтломъ Божимъ изъ недесъ:
Христосъ воскресъ.

Христосъ воскресъ, Христосъ воскресъ!
Радуйся о Божа Мати,
Дъво чиста въ благодати,
Бо весела днесъ новина,
Про Иисуса твою Сына,
Каже Ангель изъ небесъ:
Христосъ воскресъ.

Христосъ воскресъ, Христосъ воскресъ!
Мати Божа въстъ приймає,
Свою Сына ожидаетъ,
Жде потъхи милой въ болю
Та витає щасну долю,
Повтаряє середъ слезъ:
Христосъ воскресъ.

Христосъ воскресъ, Христосъ воскресъ!
Церковь Божа миръ приносить,
Воскресене намъ голосить;
Бога Спаса величає,
И воскресну піснь спъває,
Пісню Божу изъ небесъ:
Христосъ воскресъ.

„Та таки я пане“ — вѣдозвався Михайло. — „Отъ я прийшовъ на се святе мѣсце, абы на гробъ своеъ помершоѣ Олени помолитися за єѣ душу. Добра була покойница, дай ѿй Боже царство небесне, нема що казати, але я...“

Не докончивъ.

„А дежъ ты бувъ Михайлѣ, такъ довший часъ, що анѣ чутки про тебе не було?“ — спитавъ душпастырь.

„Отъ лѣпше не говорити. Ажъ теперь вижу, що надомною зависло Боже проклятя...“

Дальше не мôгъ говорити. Голосъ ставъ дрожати, слезы закрутилися въ очахъ заплакавъ якъ мала дѣтина.

„Виджу, що зъ тобою не конче добре, але не плачь, не упадай у розпуку, май надѣю на Боже милосердя — Богъ добрый, Вѣнъ тебе не опустить“ — успокоювавъ його отець парохъ.

Вы, отче, все говорили добре и теперь добре кажете, але що зъ того, коли менѣ тепрѣ уже ничо не поможетe. Тепрѣ уже мене никто не поратує, никто вже менѣ ничего не порадить. Я пропащий чоловѣкъ. Для мене вже и Божого милосердя нема, бо я не вартъ його...

Дай спокой сину, не говори такѣ безбожнѣ небылицѣ“ — перервавъ йому священникъ. — „Знай, що Богъ є безконечно милосердный, Вѣнъ прощає кождому хоть бы и найтяжшѣ грѣхи, якъ лише чоловѣкъ щиро жалує, що Бога образивъ. Отъ замѣсть нарѣкати, сѣдаймо оттутъ пôдъ деревомъ та розкажи менѣ, де ты бувавъ, та що зъ тобою дѣялося.“

Сѣли оба. Михайло обтеръ руками заплаканѣ очѣ и зачавъ поволеньки оповѣдати. „П. Всечесный отецъ знаютъ моего Стефана, то була моя одинока дѣтина. Я любивъ його надовсе. Та якъ сами добре знаете, забрався бувъ изъ дому и десь подѣвся, що и чутки за нього не було ниякоѣ. И бачите, жаль менѣ його стало; я не выдержавъ — и пôшовъ у свѣтъ глядати його. Довго — довго я блукавъ, скрѣзь, звѣдувавъ я та вивѣдувавъ про нього, але на дарьмо. Десь сchezъ, ци пропавъ. Гроша я немавъ та добрѣ люде якосъ спомагали нещасного. Якосъ чоловѣкъ живъ — не вмеръ. Та якъ уже стративъ усяку надѣю вѣдшукати його, постановивъ вернутись у рôдне село. Хоть люде будуть показувати пальцями на колишнього богача — гадавъ я собѣ, то таки рѣшився вертати. Хто знає, може вже и недовго потягну на сему свѣтъ, то хоть най свої кости зложу на рôднїй землицѣ. Ну и ось саме тепрѣ приблукався я до села тай вступивъ туй на се супокойне мѣсце, абы свое горе втопи-

ти на гробѣ своеї женої. Може вона почне зъ гробу м旣 плачъ и вѣдчує мою бѣду, то лекше стане...“

Дальше вже не м旣ъ говорити, слезы цюркомъ потекли по старомъ лицѣ. Плакавъ якъ мала дѣтина.

„Жаль менѣ, дуже менѣ жаль тебе, Михайлѣ але на те рады теперь не є. Що було, то вже минуло; зла вже годѣ направити, хиба по якому часѣ. Теперь забудь про все, не нарѣкай на свою долю, не ображай ще бôльше Господа Бога, але жалуй за свой давній нерозумъ та проси Бога змиливаня для себе и своего сына. Щобы ты не потребувавъ на старость десь тамъ тинятися, иди до мене и будешъ робити, що зможешъ, а я вже тобѣ кривды не зроблю. Хоть я — якъ самъ знаешъ — не богатый, але ще на только стane, щобы мы оба выжили“ — такъ потѣшивъ сивоволосый парохъ свого нещасного парохіянина.

„Ай всечесный отче“ — ледвы простогнавъ Михайлo — „Я не въ силѣ вамъ подякувати за таке велике милосердя та за ласку, яку менѣ нещасному оказуєте. Бôльше я не годенъ сказать, якъ най вамъ Господь Небесный стократъ нагородить. Але даруйте, я не хочу бути тягаремъ для васъ; радше тинятися буду скрбъ за прошенимъ хлѣбомъ, якъ мавъ бы на се пристати. Нѣ золотый добродѣю, не вчиню сего буду заробляти на кавалокъ сухого хлѣба, а тягаремъ не хочу бути для никого.

(Дальше буде.)

ІЗ ЖІЛЯ СВЯТЫХ

Преподобного Келестина Папы Римского.

Коли опорожнився Престолъ св. Петра въ Римѣ св. Келестинъ бувъ въ ту пору діякономъ. Збранѣ епископы одноголосно призвали св. Келестина на опорожнений престолъ наслѣдникомъ св. Петра. Та подѣя, що його єще яко діякона покликано на найвище становище въ Христовѣй Церквѣ, було найкрасшимъ доказомъ його высокого ума, великої праведности та побожности.

Майже въ томъ самомъ часѣ царгородский патріярхъ Несторій начавъ ширити свою ложну науку. Вонъ то учивъ, що въ Ісусѣ Христѣ суть двѣ особы, одна Божа а друга людска и що Пречиста Дѣва Марія не повинна называтися Богородицею але Христородицею, бо казавъ, що вона не є Матерію Божою.

Та наука обурила всѣхъ христіянъ вѣрныхъ Христовимъ наукамъ. Але Несторій повагою свого уряду, бо бувъ ажъ царгородскимъ патріярхомъ, зумѣвъ однако собѣ найти, особливе въ Єгиптѣ, досить приверженцівъ, котрѣ увѣрили въ його ложну науку. Тогдѣшній ученый александрѣйский патріярхъ св. Кирило написавъ до Несторія письмо повне любови и глубокихъ доказовъ вынятыхъ изъ св. Письма та наукъ св. Отцовъ. Въ ньому выложивъ докладно науку апостольськоѣ Церкви и доказавъ, що въ Ісусѣ Христѣ є лише одна особа и то Божа, тому и Пречиста Дѣва Марія є Матерю Бога и слушно Церква называє єї Богородицею. Одначе Несторій обстоювавъ при своїй ересі и хотѣвъ єще пересвѣдчити Папу св. Келестина про свою невинність.

Коли св. Кирило довѣдався про се такъ само написавъ письмо до св. Келестина и просивъ, щоби свою найвищою властю зарядивъ лиху. Папа відповѣвъ Несторієви, щоби вонъ покинувъ свою ложну науку, бо въ противному случаю зверже його зъ патріяршого престола и выключить його зъ св. Церкви.

Упертий Несторій не хотѣвъ послухати и сего голосу. Тоды Папа св. Келестинъ скликавъ 431-омъ роцѣ вселенский соборъ до Ефезу. Сього року якразъ минає 1500 лѣтъ відъ тої хвилї. На соборѣ проводивъ іменемъ папы св. Кирило. На томъ соборѣ було 190 єпископовъ и всѣ вони, змушені письмомъ папы, одноголосно осудили науку Несторія, а його самого зложили зъ патріяршого престола и выключили зъ св. Церкви.

Вскорѣ потомъ упокоився св. Келестинъ и його похоронили на римскому кладбищѣ св. Прескилѣ, а въ 817-омъ роцѣ перенесли його чеснѣ мошѣ до церкви св. Пракседы въ Римѣ.

Мѣсячне намѣреня на мѣсяць Апрѣль.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

Справедливость и миръ межи народами.

Там є щастя де є любовь и згода. Ісусъ Христосъ бажаючи своимъ ученикамъ найбільшого щастя, якъ разъ давъ имъ великий заповѣтъ любови: „Любѣть одинъ другого, якъ и Я въасъ полюбивъ“. Сѣ слова Христової правди відносяться не лише до одиниць, не лише до поодинокихъ людей у відношенню межи собою, але и такожъ до суспільностей и народовъ.

У христіянской любовѣ межи собою мають жити не лише поодинокѣ особы, але такожъ и народы. И коли нынѣ народы жрутъ-

ся межи собою се знакъ, що въ нихъ завмерло почутя Христовыхъ словъ и розумѣня Христовоѣ науки. Та любовь безъ сумнѣву мусить опиратися на справедливости, бо справедливость є основою любови. Заповѣдь Вожа справедливости: „не кради и не пожадай ничего того, що є ближнього твого“ має примѣненя въ усѣхъ областяхъ людського житя. Тому то св. Церковь взыває горячо своихъ вѣрныхъ, особливо тыхъ, що въ особливий спосѣбъ приrekли вставлятися въ Г. Бога за єї погребами, щобы вони просили въ Бога, щобы кождый народъ задержавъ ту заповѣдь. Нехай кождый вдоволиться своимъ, а другий нехай не посягає за тымъ, що не є його. Захованя се заповѣди буде пôдставою мира межи народами, такъ якъ захованя є въ селѣ є пôдставою мира въ даномъ селѣ. Звѣдки то повстають сварки, колотнечъ и права межи сусѣдами, чи не зато, що одинъ не вдоволяється своимъ, а посягає за чужимъ? Межусобицѣ, войны и то кровавѣ войны межи народами бувають ради того, що вони не вдоволяються своимъ, а посягають за чуже. А кôлько то лиха и шкоды творить война! Кôлько то людського житя вона зъѣсть! Отже великимъ добродѣйствомъ для кождого чоловѣка, є миръ. Про удержаня отже того мира молѣмся, бо теперь якъ николи, народы ненавидять себе взаѣмно и ворогують межи собою. Тому треба, щобы знову запановала справедливость и миръ.

Не будешъ мати іншихъ боговъ кромъ мене!

Господь Богъ сотворивъ цѣлый свѣтъ, його удержує, нимъ рядить и нимъ опѣкується. Зъ тої причини домагається, щобы чоловѣкъ узнававъ се за правду, хоче щобы вонъ поза Богомъ не шукавъ собѣ іншого Створителя, іншого Вседержителя, іншого опѣкуна свѣта кромъ Бога, бо такого кромъ Нього нема. Нияка сотворена рѣчъ не має нѣ то Божоѣ силы, нѣ то силы бôльшоѣ вôдьтої, яку єй Г. Богъ давъ. Тому чоловѣкъ, що сотворѣніямъ приписує силу Божу або силу якої єй Г. Богъ не давъ грѣшить, а той грѣхъ називається Забобонъ. Забобонъ має свой початокъ одъ идолопоклонства. Погане то розрѣзували звѣрята, зазирали до ихъ внутренностей и звôдтамъ хотѣли вычитати Божу волю. Нынѣ подобно роблять деякъ, що називають себе христіянами, вони хочуть знати зъ поведеня звѣря Божу волю. Засычить сова — кажуть умре, перебѣжить заяць путь, буде нещастя. Забобонъ такожъ коли люди думають, що якась рѣчъ набирає бôльшого свяченя, коли покропле-

на свяченою водою ажъ сѣмъ разбъ, або що вода свячена ажъ тодѣ буде сильна коли євъ посвятиться сѣмъ разъ.

Забобономъ е такожъ вѣрити въ сни. Куповати сонники и зъ нихъ вычитувати будучнѣсть. Правда е сни, що походить одъ Г. Бога, але самъ Г. Богъ дає тодѣ познати, що сонъ есть одъ нього. А то буває тодѣ, коли рѣчъ яка сниться е достойна Г. Бога, коли спонукує и заохочує чоловѣка до доброго, коли душа тодѣ охоча до доброго. Тому не треба вѣрувати въ сны, або зъ ними ходити до ворожѣль.

Межи людьми часто розкидають такѣ письма, що нѣбы то походить зъ Неба. Вѣрувати въ такѣ письма и зъ нихъ вычитувати Слово Боже не свободно, бо такого Слова Божого тамъ не е. Такими письмами суть всякѣ „Божѣ листы“ „Седмъ замковъ“ и другѣ ишѣ, що то толкують людямъ будучнѣсть, або кажуть що если будемо ихъ носити ничего злого намъ нестанеться. Тѣ письма не написавъ нѣ Г. Богъ анѣ ниякий святий, але звычайно пишуть ихъ тѣ, що хочуть людсї обманути. Тому св. Церковь и Божий законъ забороняють читати такѣ письма, а тымъ бѣльше еще другимъ ихъ давати. Правдивый христіянинъ, що честує себе николи не взявбы ихъ и до рукъ. Ось тымъ то грѣхами люде часто а навѣть дуже часто ображають Г. Бога. Замѣсть шукати въ своихъ бѣдахъ и нуждахъ помочѣ у Г. Бога та въ середникахъ данныхъ Г. Богомъ, шукають євъ у людськїй глупотѣ, забобонѣ и ворожбицтвах.

Послѣднѣй днѣй Ісуса на землѣ.

Коли, Ісусъ сказавши послѣднѣ слова на Крестѣ „Отче въ руки Твої вѣddaю Духа моgo“ сконавъ середъ страшныхъ муکъ, роздерлася завѣса въ святынѣ Ерусалимской на двоє, земля покрылася густою темрявою и затряслася.

Жиды не хотѣли, щобы въ часѣ великодныхъ святъ тѣла розпятихъ висѣли на крестѣ. Тому просили пилата, щобы выславъ жовнѣрѣвъ, абы вони розпятимъ поломили кости. Жовнѣрѣ справдѣ поломили кости розб旣йникамъ, але Ісусови нѣ, бо Ісусъ бувъ уже умеръ. Одинъ воякъ пробивъ копіемъ Ісусови бôкъ и зъ нього выпила кровь и вода. Коли се сталося прийшли два Христови ученики Никодимъ и Йосифъ зъ Ариматеѣ, зд旣мили Ісусове тѣло зъ Креста, намостили пахощами обвили покрываючими и вложили до гробу нового, де вще никто не лежавъ. Грбъ бувъ выкутий у скалѣ, тому привалили вхodъ до нього великимъ, тяжкимъ каменемъ.

Вороги Христовъ боялися Иисуса навѣть мертвого. Пoшли вони до Пилата выпросили въ нього войскову сторожу, поставили єъ коло гробу и запечатали грбъ. Але анъ сторожа, анъ печать не змогли перепинити свѣтлого Воскресеня Сына Божого. Третього дня Христосъ воскресъ зъ гробу власною силою, такъ якъ самъ предсказавъ. Велика свѣтлость засльпила воякбвъ. Вони впали на землю, а опъсля, коли прийшли до себе втекли до мѣста.

Рано, єще досвѣта побожнѣ жонки, що часто товаришили Иисусови и пильно слухали Його науки хотѣли Йому помершому вѣддати честь. Вони выбралися до гробу въ недѣлю, щобы помазати Його тѣло пахучими олѣйками и мастьями. Якъ зблизилися до гробу побачили вѣдваленый камънь, а грбъ бувъ порожний. Тутъ имъ зъявився Ангелъ и звѣстивъ, що Иисусъ воскресъ. Магдалина одвернулася и побачила Иисуса, але думала що то огородникъ и сказала: Пане коли ты взявъ тѣло, скажи де воно є. Тодѣ Иисусъ озвався Маріє! и въ ту хвилю вона познала Иисуса и крикнула „Учителю“! Иисусъ приказавъ ѿй звѣстити про свое воскресене ученикамъ. На слова жонъ побѣгли до гробу два апостолы Йоанъ и Петро и Христосъ обявився Петрови. Ще того самого дня явився Иисусъ двомъ ученикамъ, що ишли зъ Єрусалиму до Емаусъ.

Сѣ ученики розмовляли про науку, дѣла и смерть свого любого учителя. Тогда у видѣ подорожного чоловѣка прилучився до нихъ Иисусъ и зачавъ ихъ учити якъ то треба розумѣти св. Письмо, про житя Спасителя та якъ се сповнилося на Иисусѣ. Вони прийшли до Емаусъ запросили Иисуса до себе на ночь и тутъ Иисусъ узявъ хлѣбъ поблагословивъ, преломивъ и подавъ имъ ъсти. Въ ту хвилю отворилися имъ очѣ и вони познали Иисуса, але Вонь заразъ зникъ имъ зпередь очей. Утѣшенѣ ученики, ще того самого дня вернули до Єрусалиму и радѣсно поздоровили зѣбраныхъ Апостолбвъ словами: Христосъ воскресъ! Апостолы вѣдовѣли: во истину воскресъ! бо знали. вже, що Иисусъ зъявився Петрови.

Того самого вечера прийшовъ до апостолбвъ Иисусъ, ѿвъ и розмовлявъ зъ ними и переконавъ ихъ про свое воскресеня. Тогда давъ имъ власть вѣдпускати грѣхи въ имя Боже.

Въ тиждень опъсля прийшовъ Иисусъ зновъ. Тогда Тома, що не видѣвъ Иисуса первого разу, побачивши Иисуса, упавъ Йому до ногъ и повѣривши въ Його воскресеня сказавъ: „Господь мой и Богъ мой!“

Вѣдъ того дня явився Иисусъ часто своимъ ученикамъ. Вонь учивъ ихъ про свою Церковь и наставивъ св. Петра єъ верховнымъ

настоятелемъ, поручивъ апостоламъ учили людѣй, крестити ихъ и удѣляти ишѣ св. Тайны.

Сорокового дня по воскресеню забравъ Исусъ зъ собою Апостоловъ и Учениковъ, пôшовъ на Оливну гору и тамъ вознъсся на небо. Засѣвъ тамъ по правицѣ Небесного Отца, тамъ уже буде царствовати на вѣки.

НОВОСТИ

Святый Отецъ проголосивъ декреть про геройский степень чеснотъ Слуги Божого Контарда Феррінія колишнього професора права на университетѣ въ Павіѣ. Пана при сїй нагодѣ згадавъ, що сей святый мужъ вырѣсъ у томъ часѣ, коли всюди ширилася безбожність и высмѣвано святу вѣру. Декреть прочитано въ присутности делегатовъ зъ университетовъ Павіѣ, Месины, Неаполю и Сіены. Ферріні бувъ свѣтскимъ чоловѣкомъ, великимъ свѣтовымъ ученымъ але и разомъ святымъ. Померъ 1903 р.

Апостольство молитви є поширене у 75 народовъ (межи Русинами такожъ) Його члены находятся въ 1024 епархіяхъ. Мисіонарівъ Пресвятого Серця є

въ 40 мовахъ. Число печатанихъ примѣрниківъ виносить разомъ 2,215.256.

Недавно выдруковали по французьки въ пару тысячахъ примѣрникахъ житя теперѣшнаго Папы Пія XI, а вже воно розійшлося. Теперъ вийде новий накладъ въ 20.000 примѣрникахъ.

Служба Божа на корабляхъ (шифахъ). Всюди стараються, щоби люде могли слухати службы Божої, навѣть зарядъ кораблівъ хоче робити подорожнимъ ту выгоду. На найбoльшомъ нѣмецкому кораблѣ въ року 1930-омъ вôдкончено 1856 Сл. Божихъ. На тиждень 50 пересѣчно; на кождой Службѣ Божої було 290 людей а на всѣхъ разомъ 21.500.

Складаю сердечну подяку за въздоровлення зъ сухотъ та за щасливе лечення въ шпитали Пресвятой Богородици Мукачевской, священомуученику Йосафату та святой Тереси. Бр. Христофоръ Фільо ЧССВВ.

Оooooooooooooooo
Всюмъ своимъ предплатителямъ и читателямъ зъ нацоды свѣтлою празника Воскресеня Христовою обильныхъ Божихъ благословенствъ желає:

БЛАГОВѢСТИКЪ

За благословеніемъ Епархіальною Правительства Мукачевскою.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

Молитвеникъ для греко-каѳолицкого руського народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Издание II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневніи; Молитви утреніи, Молитви вечерніи, Молитви подчасъ Службы Божої; Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусово-го, Молитви до Пречистої Дѣвы Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Літургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятницы и всѣхъ праздниковъ декретальныхъ. Кромъ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христове, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленій стоить 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно рускими а окремъшно латин. буквами. Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитви повседневніи, утренніи, вечерніи, подчасъ Службы Божої, передъ и по сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣвы Маріи и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Літургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленій стоить 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Молитвеi Harmat. Сторонъ 256. Змѣстъ сего молитвенника есть слѣдуюшій: Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtagatosság, áldozási ájtagatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletből, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletből. Kiegészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőji időszakban, a husvét-pünkösd időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jótérés szándékára, hálaadás szándékára, a halottak lelkei nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legméltságosabb Oltáriszentséghez. — Молитвенникъ переплетеный въ повподотно стоить 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Молебень съ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содержить кромъ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ почтою 1 Кч,

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общества Святѣйшого Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которая Іисусъ пріобѣдавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебень къ П. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ П. С. Іисуса. Прочто почитаеме П. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою.

Оправъ 3 Кч., брошур. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Рожанец до св. Рань або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гелл. зъ почтовою засылкою 60 гелл.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат.

14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч. зъ почтовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовѣ молитвы. Сеѧ книжочка содержитъ: Короткое поученіе о отпustахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами.

Сторонъ 16. Цѣна 50 гелл.. а зъ почтовою засылкою 70 гел.

Важне для Впр. 00. Духовникôвъ.

Въ нашомъ Выдавництвѣ, можна купити слѣдующѣ проповѣди о. Д-ра Іоанна Бартошевскаго:

„Праздничнѣ проповѣди“ сторонъ 262; содержить 27 проповѣдей. — Цѣна брошуръ 16 Кч, зъ почтою 18 Кч.

„Новѣ проповѣди праздничнѣ“ сторонъ 190; содер- жить 26 проповѣдей. — Цѣна брошуръ 12 Кч, зъ почтою 13·50 Кч.

„Науки на май“ сторонъ 140; содержить 31 пропо- вѣдей. — Цѣна брошуръ 8 Кч, зъ почтою 9·20 Кч.

„Проповѣди о Страстяхъ и Смерти Господа и Бога и Спаса Нашого Иисуса Христа“ сторонъ 80; содержить 7 проповѣдей. — брошуры 4 Кч, зъ почтою 5 Кч.

„Проповѣди похороннѣ“ сторонъ 376; содержить 107 проповѣдей. — Цѣна 16 Кч, зъ почтою 18·50 Кч.

A fótisztelendő Lelkész urak figyelmébe!

A napokban hagyta el a sajtót: „Az üdvösség utja, vagy Szt. Misszió képekben“ című 94 oldalas, 32 gyönyörű illusztrációval ellátott magyar nyelvű hitvédelmi (vallásos) könnyvecske, amely valóban nagy és hasznos missziót hivatott teljesíteni a magyarajku hívek körében.

Ára darabonkint kč. 4, legalább 30 példány rendelése esetén kč. 3. Megrendelhető a pénz előleges beküldése mellett a sz. Bazil-rend užhorodi nyomdájában, Rákóci u. 54.